Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 6. oktobra 2015*

„Predhodno odločanje — Elektronska komunikacijska omrežja in storitve — Direktiva 2002/20/ES — Člen 13 — Pristojbina za pravice do vgradnje naprav — Področje uporabe — Občinski predpis, ki lastnikom oddajniških stolpov ali drogov za mobilno telefonijo nalaga plačilo dajatve“

V zadevi C-346/13,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Cour d’appel de Mons (Belgija) z odločbo z dne 7. junija 2013, ki je prispela na Sodišče 25. junija 2013, v postopku

Ville de Mons

proti

Base Company SA, nekdanja KPN Group Belgium SA,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Ó Caoimh, sodnik, C. Toader, sodnica, E. Jarašiūnas (poročevalec) in C. G. Fernlund, sodnika,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 13. maja 2015,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Ville de Mons N. Fortemps, odvetnica,

— za Base Company SA, prej KPN SA, A. Verheyden, S. Champagne in M. Derijke, odvetniki,

— za belgijsko vlado J. Van Holm, agentka, skupaj z J. Bourtembourgom, odvetnik,

— za Evropsko komisijo J. Hottiaux in L. Nicolae, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 8. julija 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13 Direktive 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Base Company SA, prej KPN Group Belgium SA (v nadaljevanju: Base Company), in Ville de Mons glede dajatve za oddajniške stolpe in drogove za mobilno radiotelefonijo, nameščene na ozemlju navedenega mesta.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1 Direktive o odobritvi, naslovljen „Cilji in področje uporabe“, v odstavku 2 določa:

„Ta direktiva se uporablja za odobritve za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev.“

4 Člen 2(2)(a) te direktive vsebuje to opredelitev:

„‚splošna odobritev‘ pomeni pravni okvir, ki ga določi država članica ter se z njim v skladu s to direktivo zagotovijo pravice za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev in določijo obveznosti, značilne za to področje, ki utegnejo veljati za vse ali določene vrste elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev“.

5 Člen 13 navedene direktive, naslovljen „Pristojbine za pravice uporabe in za pravice do vgradnje naprav“, določa:

„Države članice lahko ustreznemu organu dovolijo, da naloži pristojbine za pravice uporabe radijskih frekvenc ali številk ali za pravice do vgradnje naprav na, nad ali pod javnim ali zasebnim zemljiščem, ki odražajo potrebo po zagotovitvi optimalne uporabe teh virov. Države članice zagotovijo, da so take pristojbine objektivno utemeljene, transparentne, nediskriminacijske in sorazmerne glede na njihov predvideni namen, ter upoštevajo cilje iz člena 8 Direktive [Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 349)].“

Belgijsko pravo

6 Mestni svet mesta Mons je 5. marca 2007 sprejel davčni predpis, s katerim je uvedel dajatev za oddajniške stolpe in drogove za mobilno telefonijo (v nadaljevanju: davčni predpis) in ki se je uporabljal za davčno leto 2007 in naslednja.

7 Davčni predpis v členu 1 z naslovom „Predmet dajatve“ določa, da velja dajatev za „večje oddajniške stolpe in drogove, ki so samostojni objekti, ki obstajajo v davčnem letu, namenjeni pa so namestitvi različnih vrst anten, ki so potrebne za dobro delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in jih ni mogoče namestiti na obstoječe mesto (streha, cerkev …)“.

8 Člen 3, prvi odstavek, navedenega davčnega predpisa, naslovljen „Zavezanec“, določa, da to dajatev plača „vsaka fizična ali pravna oseba, ki ima v lasti stvari iz člena 1 [tega davčnega predpisa]“.

9 Člen 4 davčnega predpisa, naslovljen „Stopnja dajatve“, določa, da je znesek sporne dajatve iz postopka v glavni stvari, ki se dolguje za oddajniški stolp ali drog za mobilno telefonijo, 2 500 EUR.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

10 Iz spisa, ki je na voljo Sodišču, je razvidno, da je družba Base Company operater javnega telekomunikacijskega omrežja in lastnica in upravnica mreže stolpov na ozemlju mesta Mons, na katerih so nameščene telekomunikacijske antene za mobilno telefonijo.

11 Organi mesta Mons so na podlagi davčnega predpisa izdali tri odmerne odločbe o obdavčitvi družbe Base Company z dajatvijo iz postopka v glavni stvari za davčno leto 2008 v skupnem znesku 7 500 EUR. Te odmerne odločbe so bile predmet pritožbe pri izvršilnem organu mesta Mons. Ker je bila pritožba zavrnjena, je bila zoper odločbe vložena tožba pri Tribunal de première instance de Mons (Belgija), ki jih je razveljavilo. Mesto Mons je zoper to sodbo vložilo pritožbo pri predložitvenem sodišču. To sodišče dvomi o tem, ali se člen 13 Direktive o odobritvi lahko uporabi v zadevi v glavni stvari.

12 V teh okoliščinah je Cour d’appel de Mons prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člen 13 Direktive [o odobritvi] lokalnim skupnostim prepoveduje, da iz proračunskih ali drugih razlogov obdavčijo gospodarsko dejavnost telekomunikacijskih operaterjev, ki so na njihovem ozemlju prisotni s stolpi, drogovi in antenami za [mobilno radiotelefonijo], namenjenimi tej dejavnosti?“

Vprašanje za predhodno odločanje

13 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13 Direktive o odobritvi razlagati tako, da nasprotuje temu, da se dajatev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, naloži lastniku samostoječih objektov, kot so oddajniški stolpi ali drogovi, ki so namenjeni namestitvi anten, ki so potrebne za dobro delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in jih ni mogoče namestiti na obstoječe mesto.

14 Najprej je treba spomniti, da člen 1(2) Direktive o odobritvi določa, da se ta direktiva uporablja za odobritve za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (sodba Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 35).

15 Ta direktiva ne določa le pravil o postopkih podelitve splošnih odobritev ali pravic do uporabe radijskih frekvenc ali številk in o vsebini navedenih odobritev, temveč tudi pravila o naravi – celo obsegu – denarnih izdatkov, povezanih s temi postopki, ki jih lahko države članice naložijo podjetjem v sektorju storitev elektronskih komunikacij (sodba Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 29 in navedena sodna praksa).

16 Kot sledi iz ustaljene sodne prakse Sodišča, države članice v okviru Direktive o odobritvi ne smejo naložiti drugih dajatev ali pristojbin za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev kot tistih, določenih v tej direktivi (glej v tem smislu sodbi Vodafone España in France Telecom España, C-55/11, C-57/11 in C-58/11, EU:C:2012:446, točki 28 in 29, ter Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 30 in navedena sodna praksa).

17 Iz tega izhaja, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah od 33 do 36 sklepnih predlogov, da je za to, da se določbe Direktive o odobritvi uporabijo za dajatev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, potrebno, da je razlog za naložitev te dajatve povezan s postopkom splošne odobritve, ki v skladu s členom 2(2(a) Direktive o odobriti zagotavlja pravice za zagotavljanje elektronskih

komunikacijskih omrežij ali storitev (glej v tem smislu sodbe Komisija/Francija, C-485/11, EU:C:2013:427, točke 30, 31 in 34; Vodafone Malta in Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, točki 24 in 25, ter Fratelli De Pra in SAIV, C-416/14, EU:C:2015:617, točka 41)

18 Sodišče je v zvezi s tem glede člena 13 Direktive o odobritvi, na katerega se nanaša vprašanje predložitvenega sodišča v tej zadevi, opozorilo, da ta določba ne zajema vseh pristojbin za infrastrukturo, ki bi omogočale zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (sodba Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 34).

19 Ta člen se namreč nanaša na podrobna pravila glede naložitve pristojbin za pravice do uporabe radijskih frekvenc ali številk ali za pravice do vgradnje naprav na javnem ali zasebnem zemljišču, nad njim ali pod njim (sodba Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 31 in navedena sodna praksa).

20 V obravnavani zadevi je iz predložitvene odločbe razvidno, da dajatev iz postopka v glavni stvari „plača vsaka fizična ali pravna oseba, ki ima v lasti stvari“, in sicer „večje oddajniške stolpe in drogove, ki so samostojni objekti, […] namenjeni pa so namestitvi različnih vrst anten, ki so potrebne za dobro delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in jih ni mogoče namestiti na obstoječe mesto (streha, cerkev …)“.

21 V skladu s sodno prakso Sodišča se izraza „naprave“ oziroma „vgradnja“, uporabljena v členu 13 Direktive o odobritvi, nanašata na fizično infrastrukturo, ki omogoča zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev, oziroma na njihovo fizično namestitev na zadevno javno ali zasebno zemljišče (sodba Belgacom in Mobistar, C-256/13 in C-264/13, EU:C:2014:2149, točka 33 in navedena sodna praksa).

22 Čeprav se dajatev iz postopka v glavni stvari naloži lastnikom oddajniških stolpov in drogov, namenjenih namestitvi različnih vrst anten, ki so potrebne za dobro delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in ki so fizična infrastruktura, ki omogoča zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev, se ne zdi, da ima navedena dajatev značilnosti pristojbine, ki bi se podjetjem, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitve, naložila za pravice do vgradnje naprav.

23 Poleg tega, kot je razvidno iz stališč, predloženih Sodišču, se zdi, da razlog za dajatev, ki se naloži vsem lastnikom oddajniških stolpov in drogov, če imajo odobritev, izdano v skladu z Direktivo o odobritvi, ali ne, ni povezan s postopkom splošne odobritve, s katerim se podjetjem daje pravico, da zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitve, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

24 Glede na navedene preudarke je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13 Direktive o odobritvi razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se dajatev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, naloži lastniku samostoječih objektov, kot so oddajniški stolpi ali drogovi, ki so namenjeni namestitvi anten, ki so potrebne za delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in jih ni mogoče namestiti na obstoječe mesto.

Stroški

25 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 13 Direktive 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se dajatev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, naloži lastniku samostoječih objektov, kot so oddajniški stolpi ali drogovi, ki so namenjeni namestitvi anten, ki so potrebne za delovanje mobilnega telekomunikacijskega omrežja in jih ni mogoče namestiti na obstoječe mesto.

Podpisi